

Reforma lui Iosia **- 22:1-23:30 -**

Au fost mai multe reforme în istoria lui Iuda la care a făcut referire până acum autorul cărții. Cu toate acestea, autorul nu a detaliat până la Iosia nici una din aceste reforme. În schimb, acum la final de carte, găsește cu cale să detalieze reforma lui Iosia. Oare de ce? Iată câteva posibile răspunsuri:

- Reforma lui Iosia a fost considerată una din cele mai mari reforme, dacă nu chiar cea mai mare reformă din Iuda (vezi 2 Împ.23:22-25).
- Reforma lui Iosia apare într-un moment de criză spirituală maximă în Iuda, criză generată de nebuniile lui Manase. Ideea ar fi că reforma este posibilă și când criza spirituală este maximă.
- Reforma lui Iosia este pusă în legătură cu răul făcut de Manase. Autorul ne consemnează că marea reformă a lui Iosia nu a putut opri răul istoric generat de domnia lui Manase (vezi 2 Împ.23:25-27). Reforma lui Iosia astfel nu face decât să ne arate din nou cât de mare a fost răul făcut de Manase.

Autorul ne descrie mai întâi obârșia reformei. Era anul 18 al domniei lui Iosia. Iosia avea 26 de ani. La acea vârstă Iosia avea o reverență față de Yahwe și era preocupat de renovarea Casei Domnului. Dar Iosia nu era deranjat de faptul că Templul era plin de idoli și de case de sodomiți. Iosia s-a născut în acel context și pentru el părea normal ce se întâmpla la Casa Domnului. Cât de puternică a fost moștenire lăsată de Manase. Tot poporul și toți preoții considerau normal ce se întâmpla la Casa Domnului. Crescut în acest context Iosia acceptă și el această falsă normalitate. Dar cum ar putea fi trezită conștiința lui Iosia spre adevăr, dacă cel care trebuia să fie indicatorul spre adevăr, respectiv templul, este un idicator spre minciună?

Iosia nu știe că ce se întâmplă la Casa Domnului este ceva greșit. Dar el știe trebuie să aibă grijă de această casă. De aceea inițiază un proces de renovare a Casei. Puținul despre care el știa, îl și împlinește. Iosia face un mic pas spre Domnul, acel pas pe care îl putea conștientiza în acel moment. Domnul pare să răspundă acestui pas, și prin descoperirea Legii îi arată lui Iosia următorii pași ce trebuie făcuți.

Cât de departe era poporul de Domnul dacă preoții din Casa Domnului nici nu știau că este o carte a Legii Domnului. Preotul Hilchia o găsește aparent întâmplător în Casa Domnului. El nu are nici măcar curiozitatea să o citească ci o dă lui Șafan trimisul împăratului. Și prin Șafan cartea Legii ajunge la Iosia. Și întâlnirea lui Iosia cu Legea Domnului este punctul cheie care

generează marea reformă! Acest tablou ne deschide ochii să înțelegem legătura fundamentală dintre Logos și Casa Domnului. Logosul și Casa Domnului nu sunt tot una. Logosul este cel care ne arată cum ar trebui să fie Casa Domnului. Casa Domnului este însă mereu amprentată de credințioșii sau necredințioșii poporului. Logosul este imuabil. Casa Domnului este supusă modificărilor, schimbărilor. Logosul este deci busola Casei Domnului, este cel prin care putem acorda înfățișarea prezentă a Casei Domnului cu cea dorită de Domnul.

Atunci când se pervertește funcția Casei Domnului și aceasta devine un reper fals, singura speranță de trezire și reformă este adusă de Logosul scris. Acest lucru este la fel de valabil în Noul Legământ. Scriptura ne revelează cum trebuie să arate Biserica Domnului. De aceea orice Biserică locală trebuie să aibă în centru Logosul și să fie într-o permanentă preocupare de a acorda slava Bisericii după modelul revelat în Scriptură. Slava Bisericii locale nu poate fi generată de părerile noastre, de bunul nostru simț, de votul congregației, de cultura contemporană, de tradiție sau de orice altceva. Slava Bisericii poate fi generată doar de Logos. Scriptura este cea care ne revelează ce este Biserica, care sunt bătăliile ei, cum funcționează ea, cum trebuie condusă și păstorită, care sunt roadele așteptate de la ea. De aceea indiferent de specificul Bisericii locale, studierea Cuvântului trebuie să ocupe un loc central. Studierea Cuvântului nu este singurul lucru pe care trebuie să îl facă Biserica, dar ea ocupă un loc central, căci prin Cuvânt suntem călăuziți să ne rugăm, să slujim, să vestim Cuvântul, să iubim, să ne sfințim, să ne păzim de erezii și bătălii false.

Atunci când Biserica își pierde funcția și intră în criză spirituală, singura posibilitate de trezire și reformă este prin reîntoarcerea la Cuvânt. Logosul a fost cel care l-a eliberat pe Iosia de robia contextului religios moștenit de Manase. Când Biserica nu mai întrupează Logosul, logosul scris este cel care poate aduce lumina în viața unui căutător de Dumnezeu. Și ce putere are lumina Logosului! Iată că Iosia trăia de 26 de ani sub minciuna moștenirii spirituale a lui Manase. Cu toate acestea, o singură lectură a Legii i-a deschis mintea să înțeleagă minciuna în care trăia întreaga națiune și să-l trezească la realitate. Și Iosia nu doar că înțelege, dar se smerește înaintea adevărului și reacționează după adevăr. Împăratul este gata să își schimbe viața și să facă reformă în țară. Dar mai întâi se căiește, își sfășie hainele și întreabă pe Domnul dacă mai este vreo speranță pentru ei. Iosia s-a îngrozit la citirea Legii, și a înțeles că după Lege judecata ar trebui să izbucnească imediat.

Reacția lui Iosia amână pedeapsa dar nu o anulează. Acesta este răspunsul primit prin proorociția Hulda. Este prima dată când în 1,2 Împărați apare o proorociță în loc de prooroc. Oare să fie și acesta un semn al decăderii lui Iuda? Un tablou similar îl găsim în Judecători. Când bărbații lui Israel sunt în rătăcire, lene și neputință, Domnul o ridică pe Debora. Oare așa să fie și acum? Conform datelor istorice în Iuda mai erau în acea perioadă și profeții Naum și Țefania. Dar poate ei aveau alte sarcini în acea perioadă și erau mai departe de Ierusalim. De ce reacția lui Iosia nu poate anula pedeapsa? Cum putea totuși fi anulată pedeapsa? Putea fi pedeapsa anulată? Da, dar dacă poporul s-ar fi căit cu adevărat alături de împărat. Cel care s-a căit însă în acel moment a fost doar împăratul. Răspunsul proorociței are în vedere acel moment când Iosia și-a

smerit inima. Este minunată reacția lui Iosia la răspunsul proorociței. El nu se mulțumește zicând ca Ezechia de altădată: ***E bine așa! După mine, potopul!*** (vezi 2 Împ.cap.20b). Iosia inițiază marea reformă. Dacă reacția sa de căință a amânat pedeapsa, oare reacția de căință a întregului popor nu va putea ea anula pedeapsa. Iosia pare că nu se mulțumește cu amânarea pedepsei, ci vrea să facă mai mult. Iată principalii pași ai reformei lui Iosia:

1. Iosia începe dregerea Casei Domnului
2. Cartea Legii ajunge la Iosia
3. Iosia o citește și se smerește
4. Iosia expune poporul la mărturia Legii
5. Iosia intră în legământ cu Domnul
6. Poporul intră în legământ cu Domnul
7. Este curățită Casa Domnului
8. Întreaga țară este curățită de idolatrie
9. Fosturile locuri idolatre sunt pângărite
10. Este curățit de idolatrie și teritoriul fostului regat de nord
11. Sunt și pângărite și aceste locuri idolatre din Nord
12. Paștele se sărbătorește întocmai după Lege
13. Stârpirea celor ce se îndelentineau cu ocultismul

Deci totul a pornit de la trezirea împăratului. Nici o curățire a țării și nici o reformă a țării nu a fost posibilă fără trezirea spirituală a împăratului. Dacă împăratul a rămas în moarte spirituală, reforma nu s-a putut realiza decât după moartea și schimbarea acestuia. În noul Legământ, păzitorii Casei Domnului sunt prezbiterii sau episcopii. Nici o revigorare a Bisericii locale nu este posibilă fără trezirea spirituală a prezbiterilor. Ei sunt cei care dau tonul, ei sunt cei care generează sau stopează creșterea spirituală a comunității.

Împăratul a fost trezit de adevărul revelat în Cuvântul scris al Domnului. El se căiește și cere îndurare. Obține doar amânarea pedepsei. Dar se pare că nu se mulțumește cu atât și vrea ca să aducă o căință sfântă și în inima poporului. Pentru această cheamă pe popor să audă cuvintele Legii. El nu începe reforma de unul singur și fără să explice poporului de ce este necesară această reformă. El vrea ca reforma să înceapă în inima poporului. El este conștient din propria

experiență cât de mare este întunerciul și confuzia de peste mințile celor din popor. El știe că singura șansă este să îi expună mărturiei și luminii Logosului. Logosul are forța de a străpunge orice întuneric spiritual și de aduce lumina în cele mai întunecate labirinturi ale sufletului. Iosia cheamă TOT poporul la Ierusalim și citește în auzul poporului TOATĂ Legea. Cu siguranță că nu a fost ușor să organizeze acest lucru. Dar împăratul este gata să se cheltuie pe sine și visteriile casei sale și a împaratiei pentru ca poporul să audă cuvintele Legii.

Apoi, împăratul se dă pildă poporului. El încheie un legământ cu Domnul înaintea întregului popor. Și poporul îl urmează, și încheie și el legământ cu poporul. Dar versetul 3 din cap.23 pare să anticipeze adevăratul impact al reformei lui Iosia. În v.3 sunt 8 rânduri care ne vorbesc despre intrarea lui Iosia în legământ cu Domnul și doar un rând care ne vorbește despre intrarea poporului în legământ cu Domnul. Dacă Iosia se lasă transformat de reformă, poporul doar se conformează reformei. Reforma a fost reforma lui Iosia și mai puțin a poporului. Iosia se întoarce la Domnul cu toată inima și cu tot sufletul. Poporul se întoarce doar către niște forme religioase corecte. Iosia nu poate genera o schimbare autentică în inima poporului, dar face tot ce ține de el în acest sens.

După citirea Legii, primul lucru pe care îl face Iosia este curățirea Casei Domnului. Adevărata reformă începe de la Casa Domnului. Casa Domnului era reperul spiritual al națiunii. Curățirea trebuia să înceapă de acolo. Ne îngrozim să aflăm că erau case de sodomiți în Casa Domnului. Iosia îndepărtează orice idol din casa Domnului fără să facă cel mai mic compromis. Curățirea continuă în întreaga țară. Iosia curăță de idolatrie și casa împăratului și Ierusalimul și apoi întreaga țară. El îndepărtează orice înălțime, și are grijă să pângărească aceste înălțimi. El știe că poporul are tendința să se întoarcă la idolatrie. Autorul menționează de altarele ridicate de Manase și de înălțimile zidite pentru idoli de către Solomon. Dar oare ceilalți împărați din Iuda care făcuseră reforme nu le îndepărtaseră? Manase la sfârșitul vieții sale a curățit Casa Domnului. E adevărat, dar poporul a adus din nou altarele în Casa Domnului și idoli pe înălțimile ridicate de Solomon. Atunci când un loc din țară a fost închinat idolilor, acest lucru rămâne în memoria poporului care va avea tendința să readucă idolatria în acel loc. De aceea acel loc idolatru rămâne al celui care a inițiat idolatria în acel spațiu. Iată de ce, altarele aduse de Amon în casa Domnului rămân tot altarele lui Manase, și de ce înălțimile idolatre din Ierusalim sunt tot ale lui Solomon. Iosia nu este un reformator naiv. El este conștient de această legitate spirituală, și atunci pentru a preveni reîntoarcerea în idolatrie, el PÂNGĂREȘTE locurile idolatre din țară. Pângărirea se făcea aruncând oseminte omenești peste acele locuri. Astfel, acele locuri erau profanate în ochii poporului și reîntoarcerea la ele era mult mai dificilă.

Dar Iosia nu face acest lucru doar în Iuda, ci și pe teritoriul regatului de nord. Deși Israel fusese alungat din Nord, Iosia își extinde reforma și în Nord. De ce? Pentru că și acel spațiu făcea parte din moștenirea Domnului, și el vroia să se asigure că întreaga moștenire este curățită și plăcută înaintea Domnului. Pe de altă parte, idoli și înălțimile din nord puteau fi tentante pentru cei din Sud, căci erau tot pe teritoriul țării promise și aveau anumite semnificații pentru popor, așa cum aveau înălțimile ridicate de Ieroboam. Iosia dăruiește și pângărește altarul ridicat

de Ieroboam în Betel și duce curățirea până în Nord, în Samaria. Iosia a participat activ la curățirea țării. El nu a dat ordine de pe tronul său. El s-a dus până în Nord în Samaria. El a fost prezent la toate curățirile și a dorit să se asigure că totul se face după Lege. El știa inima idolatră a poporului care ar fi cruțat anumite înălțimi. Iosia nu cruță nimic. El nu ține cont de eventuala rezistență a poporului sau a celor din Nord. El se atingea de fapt de locurile lor sacre. Iosia nu se teme de nimeni și de nimic și duce curățirea până la capăt.

Râvna lui Iosia întrece orice așteptare. El face mai mult ca împărații dinaintea lui, și face mai mult chiar decât i-ar fi cerut Domnul. Și el face această reformă într-un context în care Domnul îi spusese de la început că El nu va cruța Iuda și Ierusalimul. Dar Iosia pare să nu ia seama la ce a spus Domnul și face cea mai mare reformă din istoria țării. El a sperat totuși că și poporul se va întoarce din toată inima la Domnul, și astfel și Domnul se va întoarce din iuțimea mâniei Sale împotriva lui Iuda.

Ultimul element din reformă relatat de autor este sărbătorirea Paștelui. Este vorba de un Paște sărbătorit întocmai după Lege. De mult nu mai fusese sărbătorit un astfel de Paște. E interesant că este menționată ca reper de credincioșie în ce privește această sărbătoare vremea judecătorilor și nu vremea lui David, sau a lui Solomon. Oare de ce? Vremea lui David nu este menționată probabil pentru că în acea perioadă nu era nici un Cort funcțional și nici un Templu funcțional. Totuși de ce este omisă perioada lui Solomon? Oare pe vremea judecătorilor Paștele a fost sărbătorit cu mai multă credincioșie decât pe vremea lui Solomon? Se pare că da.

Autorul omite probabil vremea lui Solomon deoarece în cartea sa, această perioadă este asociată cu acele compromisuri care au adus dezastrul spiritual în istoria lui Israel. Oricum, remarca autorului este impresionantă. Iosia atinge din nou în istoria lui Israel o culme de credincioșie în împlinirea Legii pe care se pare că nici David, nici Solomon nu o atinseseră. Autorul este el însuși uimit de ce face Iosia și subliniază acest lucru (23:21-23). Sărbătorirea Paștelui este menționată de autor tocmai pentru a sublinia acest apogeu de credincioșie atins de Iosia. Pe de altă parte, sărbătorea Paștelui avea o semnificație specială. Ea comemora ieșirea din Egipt, eliberarea poporului din idolatrie, iertarea poporului de păcatele lor și începerea unei noi vieți în ascultare de Domnul. Oare acest început putea fi doar comemorat? Nu putea fi chiar repetat? Oare Iosia, prin sărbătorirea Paștelui întocmai după Lege nu vrea de fapt să aducă un nou început în istoria lui Israel? Dumnezeu îi putea ierta din nou, iar ei puteau începe o viață nouă în ascultare de Domnul.

Reforma lui Iosia continuă cu nimicirea persoanelor aducătoare de rău în Israel. El nu se mulțumește doar cu stârpirea idolilor și templelor păgâne. El știe că oamenii sunt porți reale ale răului, și atunci el continuă curățirea la nivelul indivizilor. Manase este cel care a excelat în ocultism și care a chemat astfel lumile demonice peste poporul Domnului. Iosia vrea să închidă aceste porți ale răului și vrea să eradicaze ocultismul din țara sfântă.

Autorul insistă pe devotamentul lui Iosia față de Lege și că scopul domniei sale a fost să împlinească tot ce era scris în carte Legii (vezi 23:24). Dar autorul nu consemnează doar faptul că Iosia și-a propus acest lucru, ci și faptul că chiar a reușit:

- Înainte de Iosia, n-a fost nici un împărat *care să se întoarcă la Domnul ca el*, din toată inima, din tot sufletul și din toată puterea lui, întocmai după toată legea lui Moise; și chiar după el, n-a fost nici unul ca el. (23:25)

Iosia este așezat astfel alături de David și Ezechia. David este reperul, este împăratul Israelului unit. Iar apoi dintre toți împărații regatului divizat avem două vârfuri: Ezechia și Iosia. Și acum ne întrebăm: cine strălucește mai mult: Ezechia sau Iosia? Autorul pare să sugereze că amândoi se află pe locul întâi. Iată ce a spus autorul despre Ezechia:

- *El și-a pus încrederea în Domnul, Dumnezeul lui Israel*; și dintre toți împărații lui Iuda care au venit după el, sau care au fost înainte de el, n-a fost nici unul ca el. (18:5)

Autorul pare că se contrazice: pe de o parte Iosia a întrecut pe toți cei dinaintea lui (deci inclusiv pe Ezechia), iar pe de altă parte Ezechia a întrecut pe toți cei de după el (deci inclusiv pe Iosia). Este evident că cei doi sunt cei mai de seamă împărați din cartea 1,2 Împărați, căci doar în dreptul lor se folosește o asemenea expresie și despre amândoi se spune că au fost întocmai ca David (vezi 2 Împ.18:3, și 1 Împ.22:2). Deci amândoi sunt pe locul întâi, dar fiecare strălucește prin ceva specific. Ezechia strălucește prin încrederea sa în Domnul, iar Iosia prin întoarcerea sa la Domnul din toată inima. Ezechia a strălucit deci în mod special prin modul în care și-a pus încrederea într-un context foarte dificil când regatul de Nord a fost nimicit și puterea asiriană crește cu o furie de neoprit! Iosia a strălucit în special prin reforma sa realizată DUPĂ domnia lui Manase. Și Ezechia a făcut o mare reformă, și Iosia și-a pus încrederea în Domnul. Cu toate acestea reforma lui Iosia a luat o notă mai mare după cum credința lui Ezechia a luat o notă mai mare. Cum se explică aceste note mai mari? Ele sunt explicate mai întâi de contextele diferite în care au trăit cei doi împărați. Ezechia a trăit într-un context în care Asiria își atinge apogeul și amenințarea ei era maximă. Iosia a trăit într-un context în care confuzia și rătăcirea din țară era maximă din pricina lui Manase. Notele diferite pot fi explicate și de faptul că fiecare a excelat mai mult într-un anumit domeniu: Ezechia a excelat mai mult în încrederea față de Domnul, iar Iosia în credințioșia și râvna cu care a făcut reforma. Ezechia și Iosia sunt cei doi împărați care au îndepărtat și înălțimile și care au atins înălțimile davidice. Cu toate acestea și între ei sunt diferențe, diferențe cauzate de bătăliile spirituale specifice cu care s-au confruntat și de domeniile spirituale specifice în care ei au excelat.

Toate aceste consemnări ale autorului ne arată că răsplătirea este diferită între cei credincioși. Au fost mai mulți împărați credincioși, dar ei au primit note distincte. Ezechia și Iosia au primit notele cele mai mari și chiar între ei sunt anumite diferențe. Domnul realizează o evaluare spirituală precisă a fiecărui împărat ținând cont de contextul în care a trăit și de dimensiunea de credințioșie manifestată de fiecare. Se așteaptă ca fiecare să exceleze prin ceva

ținând cont de specificul luptelor spirituale în care este implicat și de specificul darurilor cu care este înzestrat. Fiecare împărat primește anumite note în diferitele domenii de evaluare spirituală. Dar apoi este și o notă finală, o notă finală care îi așează pe acești împărați într-o spirală a credințioșiei. În vârful acestei spirale îi găsim pe David, Ezechia și Iosia.

Slujba împăraților anticipează slujba prezbiterilor din Noul Testament. Ei sunt păzitorii casei Domnului și liderii din Biserica locală. La rândul lor toți prezbiterii și păstorii din istroia Bisericii vor fi așezați într-o spirală a credințioșiei, care este de fapt o spirală a răsplătirii. La fel cum David a fost reperul pentru împărații, și noi avem reperele noastre. Știm deja că la vârful spiralei se află Pavel, Petru și ceilalți apostoli. Dar cine se va apropia de masa lor? Cine va sta la masă cu ei? Unde se va plasa fiecare? Aici nu mai vorbim doar de a-ți duce mântuirea până la capăt și a rămâne în ascultare de Domnul. Aici vorbim de o olimpiadă spirituală, de cucerirea unor înălțimi spirituale aparent de neatins, de performanță dumnezeiască, de recorduri spirituale mondiale și eterne. Ne aflăm deci pe arena unei olimpiade spirituale în care concurează cei mai de seamă atleți spirituali ai istoriei: apostolii, martirii, sfinții părinți, reformatorii, marii misionari...Și iată-ne și pe noi ajunși pe această arenă. Acum e timpul nostru, acum e momentul nostru. Și viața noastră este scurtă, și timpul trece repede. Avem doar această viață care trece ca sunetul să dăm tot ce avem mai bun, să ne dăm toate silințele pentru a câștiga premiul. Pavel este un concurent de temut. El ne vorbește despre minunata răsplătire care ne așteaptă dincolo și ne îndeamnă să alergăm astfel încât să câpătăm premiul. Scopul său nu este doar intrarea în împărăția lui Dumnezeu, ci scopul său este să câștige premiul cel mare. E o poruncă pentru toți să ne dăm toate silințele și să țintim premiul alergării cerești. Și dacă nu facem acest lucru putem intra într-o zonă periculoasă care să ducă chiar la căderea noastră din har. Cu toate acestea, nu toți credințioșii își propun acest lucru, nu toți au această țintă. Mulți se mulțumesc cu puțin și se lasă copleșiți de greul alergării. Competiția nu e ușoară. Războiul spiritual e complex și răsplătirea se va face în urma unei evaluări amănunțite a tuturor domeniilor vieții noastre: relația cu cuvântul, viața de post și rugăciune, mărturisirea, slujirea în Biserică, dragostea față de semenii, cum am trecut prin suferință și pierderi, locul de muncă, calitatea de copil, și apoi de soț și părinte, cum am reacționat în fața succeselor, discernământ, sfaturile date altora, așteptarea venirii Domnului, sfințirea personală, înfrânarea poftelor, înfrânarea limbii, credința, înălțimile și depășirea propriilor limite, râvna pentru Casa Domnului, investiția în semenii, smerenia, supunerea...Cum să excelezi în toate acestea? Fiecare avem punctele noastre forte, dar și punctele noastre slabe, domeniile în care ne putem da pildă la alții, dar și domeniile în care suntem mai delăsători...Cum să excelezi în toate aceste domenii simultan și să nu obosești, și să perseverzi până la capăt? În războiul spiritual când încercăm să punem stăpânire pe un domeniu al vieții noastre, suntem atacați, ispitiți cu privire la un alt domeniu, când excelăm într-un domeniu, tindem să neglijăm un altul. Bătălia e complexă și nu e ușoară. Pavel ne îndeamnă însă cu ardoare să ne curățim în toate domeniile vieții și să țintim spre premiul alergării cerești. Ne cere să facem tot ce ne cere Dumnezeu, și chiar mai mult decât ne cere Domnul (vezi Filipeni cap.3 și 1 Corinteni cap.9).

Să ne întoarcem la Iosia. Suntem uimiți de reforma sa și de râvna sa pentru trezire și schimbare. Deși, când se întoarce la Domnul, Domnul parcă îl descurajează spunându-i că oricum judecata asupra lui Iuda este hotărâtă, Iosia parcă nu aude ce spune Domnul, sau parcă își propune să demonstreze lui Dumnezeu că nu are dreptate. Iosia face tot ce ține de el ca și poporul să se pocăiască și mânia să fie astfel nu doar amânată ci și anulată. Reacția sa ne aduce aminte de Iosua. Iosua, înainte de a primi conducerea poporului este chemat alături de Moise la Cortul Întâlnirii. Domnul îi spune lui Moise, în auzul lui Iosua, că poporul acesta este un popor încăpățânat care se va răzvrăti după moartea sa. Cât de încurajator trebuie să fi fost pentru Iosua acest lucru! Dar aceste cuvinte îl ambiționează pe Iosua și acesta se implică cu toată râvna în slujire și generația sa este cea mai credincioasă generație din istoria lui Israel. Apoi, în vremea judecătorilor poporul decade, dar cât trăiește Iosua, poporul rămâne în ascultare de Domnul. Iosia parcă vrea să repete ce a făcut Iosua. El vrea să aducă trezire acolo unde Domnul Însuși spusese că nu mai este nici o speranță, el vrea să aducă schimbarea acolo unde aceasta era imposibilă. Și Iosia implementează o reformă foarte bine gândită, și face mai mult decât i-a cerut Dumnezeu și mai mult decât ne-am fi așteptat noi. Am comentat deja aceste aspecte ale reformei, cum a extins-o și în Nord până în Samaria, cum a pângărit toate locurile idolatre, cum a sărbătorit Paștele după lege implorându-l pe Domnul să ofere un nou început poporului Său. Și însuși autorul inspirat dă nota 10 reformei lui Iosia spunând că nimeni nu a mai fost ca el nici înainte nici după, care să se fi întors cu tot sufletul și cu toată inima sa către Domnul și să caute să împlinească tot ce este scris în Legea lui Moise. Și în urma acestei râvne, acestei ambiții sfinte care ne amintește de Iosia, în urma acestei trude într-un pământ atât de arid, așteptăm verdictul lui Dumnezeu. Iar în v.26 și 27 citim cu tristețe verdictul divin:

- **TOTUȘI**, Domnul nu s-a întors din iuțimea mâniei Lui celei mari, de care era aprins împotriva lui Iuda, din pricina tuturor celor ce făcuse Manase ca să Îl mânie. Și Domnul a zis: Voi lepăda și pe Iuda dinaintea Mea, cum am lepădat pe Israel, și voi lepăda cetatea aceasta a Ierusalimului, pe care o alesesem, și casa despre care zisesem: Acolo va fi Numele Meu.

În cap.21:12-15, Domnul rostise deja verdictul, dar atunci nu rostise nimic explicit împotriva Templului. Acum însă verdictul este rostit și asupra Templului. Autorul parcă ne pregătește pentru ultimul capitol al cărții și nu vrea să fim luați prin surprindere de tragedia dărâmării Templului. Iosia se întoarce din toată inima la Domnul, dar Domnul nu se întoarce din iuțimea mâniei Lui! De ce? Pentru că trebuia ca întreg poporul să se întoarcă cu toată inima la El pentru ca mânia să fie anulată. Poporul se conformează reformei, dar nu se lasă transformat de ea. Truda lui Iosia este din acest punct de vedere în zadar. El nu are succesul lui Iosua de altădată. Iosia nu poate schimba nimic din destinul lui Iuda prin minunata sa reformă. Zarurile fusese deja aruncate de Manase. Truda lui Iosia pare în van. Cu toate acestea, Domnul nu se supără pe Iosia pentru că acesta a încercat să îl contrazică, pentru că a visat acolo unde Domnul dăduse deja verdictul negativ și a făcut tot ce ținea de el să schimbe acolo unde Domnul Însuși spusese că nu se mai poate produce schimbarea. Dimpotrivă, Domnul îl laudă pe Iosia pentru

râvna sa, și pentru reforma sa, și îl numește un campion al istoriei în acest domeniu. Chiar dacă nu a avut rezultate mari, Iosia a făcut acest lucru pentru Domnul, înaintea Domnului, pentru a-L onora pe Domnul. Iosia a făcut acest lucru pentru rămășița credincioasă. Iosia a făcut ceea ce Domnul Însuși ar fi făcut în locul său. Iosia a trăit în spiritul Domnului care speră și visează până la capăt. Oare Domnul nu se trudește pentru fiecare suflet în parte chiar dacă știe că cele mai multe nu se vor întoarce la El? Iosia a fost mânat de această râvnă sfântă a Domnului Însuși. El îl prefigurează pe Mesia Însuși care va iniția cea mai puternică reformă din Israel, dar care va fi fără rezultate, asemenea reformei lui Iosia. Generația slujită de Mântuitorul a respins harul și a sfârșit sub pedeapsa lui Dumnezeu. Dar o rămășița a fost mântuită și a dus harul către Neamuri. Așa a fost și pe vremea lui Iosia. Rămășița mântuită din Israel a dus harul mântuirii către Neamuri în diferite colțuri ale Imperiului babilonian. Dar în timpul vieții sale pământești, Isus nu a văzut mai nimic din rodul trudei sale. Și practic rodul a vizat mai ales neamurile și generațiile viitoare din istorie. Dar generația pe care el a slujit-o nu a făcut parte din rodul Său. Cu toate acestea, El a slujit până la capăt, a luptat până la capăt, a visat până la sfârșit. La fel ca Iosia. Mântuitorul știa din Lege, că Israel nu va răspunde reformei. Și la fel ca Iosia, a fost un campion al reformei. Și 3,5 ani a străbătut tot Israelul și a împrăștiat pretutindeni lumina Mântuirii. Iosia este o prefigurare a Marelui Mesia. De aceea a fost iubit și lăudat de Domnul. Deci motorul motivației unui reformator campion nu este schimbarea acum și aici a celorlalți (deși paradoxal acesta e scopul reformei), ci dorința de a-l onora pe Dumnezeu și de a trăi în spiritul divin de a visa și lupta până la capăt.

Autorul încheie domnia lui Iosia prezentându-ne sfârșitul acestuia: Iosia este răpus de Faraonul Neco. În 2 Cronici cap.35 avem mai multe detalii despre acest eveniment tragic:

20. După toate aceste lucruri, după ce a dres Iosia Casa Domnului, Neco, împăratul Egiptului, s-a suit să lupte împotriva Carchemișului pe Eufrat. Iosia i-a ieșit înaintea.

21. Și Neco i-a trimis soli să-i spună: „Ce am eu cu tine, împăratul lui Iuda? Nu împotriva ta vin astăzi; ci împotriva unei case cu care sunt în război. Și Dumnezeu mi-a spus să mă grăbesc. Nu te împotrivi lui Dumnezeu, care este cu mine, ca să nu te nimicească.”

22. Dar Iosia nu s-a întors de la el, ci și-a schimbat hainele ca să lupte împotriva lui, fără să asculte cuvintele lui Neco care veneau din gura lui Dumnezeu. A înaintat la luptă în valea Meghido.

23. Arcașii au tras asupra împăratului Iosia, și împăratul a zis slujitorilor săi: „Luați-mă, căci sunt greu rănit.”

24. Slujitorii l-au luat din car, l-au pus într-un alt car al lui și l-au adus la Ierusalim. A murit și a fost îngropat în mormântul părinților săi. Tot Iuda și Ierusalimul au plâns pe Iosia.

25. Ieremia a făcut un cântec de jale pentru Iosia. Toți cântăreții și toate cântărețele au vorbit de Iosia în cântecele lor de jale până în ziua de azi și au ajuns o datină în Israel. Cântările

acestea sunt scrise în „Cântecul de jale”.

26. Celelalte fapte ale lui Iosia și faptele lui evlavioase, făcute așa cum poruncește Legea Domnului,

27. cele dintâi și cele de pe urmă fapte ale lui, sunt scrise în cartea împăraților lui Israel și Iuda.

După dregerea Casei Domnului a urmat desigur contraatacul celui rău. Ne-am obișnuit cu această legitate. În cartea 1,2 Împărați războiul spiritual este permanent. Orice pas înainte este urmat de contraofensiva celui rău. Iosia a făcut o reformă minunată. Cel rău nu a stat cu mâinile în sân. A pregătit o capcană pentru Iosia. Dar pare o capcană nouă. Nu este vorba nici de un context de presiune, nici de ispita femeilor, nici de idolatrie. Este vorba de ispitirea lui Iosia de a intra într-un război care nu era al lui. În mod cert, această ispită se poate lega de ispita mândriei. Iosia era un lider plin de succes, și făcuse ce era plăcut înaintea Domnului. Iosia făcuse cea mai mare reformă din Israel. Iosia primise confirmarea că Domnul este cu el. Dar Iosia s-a gândit că Domnul va fi cu el oriunde. Dar nu a fost așa. Domnul era cu el, dar doar în războaiele Domnului. Domnul nu era dispus să îl însoțească pe Iosia în războaie care nu erau ale lui. Vorbele lui Neco, au venit din gura lui Dumnezeu. Putea Iosia să își dea seama că aceste cuvinte sunt din gura Domnului? Desigur! Domnul nu îl chemase prin profeții Săi să participe la acest război, și prin Lege, sfera de responsabilitate a împăratului era stabilită clar în granițele împărăției lui Israel. Deci, Iosia, care știa Legea, își putea da seama că acel război nu era al lui. Dar Iosia vrea cu tot dinadinsul să se opună faraonului Neco care se lupta împotriva Asiriei. De ce a luat Iosia această decizie? Probabil ispita mândriei alimentată de succesele sale trecute. A vrut să demonstreze că are putere și autoritate în acea regiune. S-a bazat pe faptul că oricum este Unsul Domnului și Domnul este cu el. Dar deși era Unsul Domnului, Domnul asigură protecția Unsului Domnului doar în cadrul ascultării de Domnul. Iosia tocmai ieșea din acest cadru. Și Domnul nu a fost cu el.

Dar ce mă îngrozește nu este faptul că a pierdut bătălia, ci că Iosia a murit în această bătălie. Cu siguranță că a murit în Domnul și iată că însuși Ieremia a scris un cântec de jale pentru el. Înțeleg de ce a pierdut bătălia. Dar de ce a murit? De ce Domnul nu i-a protejat viața? Oare Iosia nu s-ar fi căit și nu ar fi revenit pe drumul ascultării de Domnul? Cu siguranță că da. Oare Iosia nu ar fi valorizat această lecție în viața sa? Cu siguranță că da. Iată că David comite adulter și crimă, dar Domnul îi cruță viața. Iosia rămâne în ascultare de Domnul, dar intră într-un război care nu este al lui. În mod cert greșeala lui David este mai mare. Și am putea menționa alte greșeli mai mari făcute tot de împărați buni, ca să nu mai pomenim de cele făcute de împărații răi. Și cu toate acestea, Domnul prelungește viața multor împărați care fac greșeli mai mari ca Iosia. Iosia comite și el o greșală gravă care îi aduce moartea. Dacă Iosia nu ar fi mers la război și ar fi luat testul, ar mai fi trăit ca împărat? Probabil că da. Lecțiile învățate din acest incident sunt zguduitoare:

- Războiul spiritual este pe viață și pe moarte. Orice greșeală costă, orice greșeală are consecință și se plătește. Războiul spiritual nu cruță. Neascultarea are consecințe. Nu s-a ținut cont de neprihănirea din trecut a lui Iosia. În ziua în care a greșit, în ziua aceea a fost lovit și încă o lovitură care i-a adus moartea fizică. Ne aducem aminte de pasajul din Ezechiel care ne spune că în ziua în care cel neprihănit păcătuiește, toată neprihănirea sa din trecut nu îl ajută și este dată uitării. Nu se ține cont că 40 de ani acel om a biruit păcatul. În clipa în care cedează și se dă rob păcatului, moartea se revarsă peste el.
- Deciziile noastre ne dimensionează răsplata eternă. Iosia a fost mântuit, dar decizia sa i-a afectat cu siguranță răsplătirea eternă. Dacă ar fi ascultat de Domnul ar mai fi trăit, ar mai fi prelungit o vreme binele din Israel, și răsplata sa ar fi fost probabil mai mare.
- Mare atenție la capcana din mintea lui Iosia. Domnul este cu noi doar în bătăliile sale și doar în cadrul ascultării de el. Când părăsim acest cadru, Domnul care ieri era de partea noastră și ne dădea mari biruințe este astăzi împotriva noastră și ne dă pe mâna vrăjmașului. Faptul că Domnul este cu noi NU este un DAT. Domnul este cu noi dacă noi suntem în ascultare de El. Este nevoie doar de o secundă ca să ieșim din cadrul acesta de ascultare și Domnul să lupte împotriva noastră. Căința și lepădarea păcatului ne readuc în cadrul ascultării de Domnul. De aceea să ne grăbim să ne întoarcem cu toată inima la el și să luăm seama la ce ne spune cartea Evrei:
  - Și noi, dar, fiindcă suntem înconjurați cu un nor așa de mare de martori, să dăm la o parte orice piedică și păcatul care ne înfășoară așa de lesne și să alergăm cu stăruință în alergarea care ne stă înaintea. (Ev.12:1)
  - De aceea, cu atât mai mult trebuie să ne ținem de lucrurile pe care le-am auzit, ca să nu fim depărtați de ele. Căci, dacă Cuvântul vestit prin îngeri s-a dovedit nezguduit, și dacă orice abatere și orice răsplătire și-a primit o dreaptă răsplătire, cum vom scăpa noi dacă stăm nepăsători față de o mântuire așa de mare, care, după ce fost vestită întâi de Domnul, ne-a fost adevărată de cei care au auzit-o...? (Ev.2:1-4)

Poate moartea lui Iosia a fost cauzată și de dualitatea poporului. Poate a fost o ecuație mai complexă și în balanță a fost pusă nu doar această greșeală a lui Iosia, ci întregul context spiritual al țării. Poate la moartea lui Iosia a contribuit substanțial și păcatul poporului Domnului. Tot ce este posibil.

De ce ne spune autorul cum a murit Iosia? De ce nu omite acest lucru? Pentru că autorul este preocupat să ne explice războiul spiritual crunt de la Casa Domnului. Oricine se apucă de

dres Casa Domnului va deveni ȚINTA furiei celui rău. Autorul vrea să ne învețe acest lucru. Cel ce se apucă să rezidească și să înalțe Templul Domnului nu va fi întâmpinat cu aplauze și flori. Vor fi și încurajări desigur. Dar acțiunile sale vor ridica toate stihiile întunericului împotriva lui. Domnul îi va da resurse, dar el va trebui să aleagă să le folosească și să facă această alege DIN NOU ȘI DIN NOU!!!! Iată ce ne spune Pavel, inspirat probabil de tema războiului spiritual din cartea 1,2 împărați:

10. Tu însă ai urmărit de aproape învățătura mea, purtarea mea, hotărârea mea, credința mea, îndelunga mea răbdare, dragostea mea, răbdarea mea,

11. prigonirile și suferințele care au venit peste mine în Antiohia, în Iconia și în Listra. Știi ce prigoniri am răbdat; **și totuși Domnul m-a izbăvit din toate.**

12. *De altfel, toți cei ce voiesc să trăiască cu evlavie în Hristos Isus vor fi prigoși.*

13. Dar oamenii răi și înșelători vor merge din rău în mai rău, vor amăgi pe alții și se vor amăgi și pe ei înșiși.

14. Tu să rămâi în lucrurile pe care le-ai învățat și de care ești deplin încredințat, căci știi de la cine le-ai învățat; (2 Tim. 3:10-14).

După atâția ani de studiu al scripturii de-abia acum cred că pricep versetul 12. Am putea să ne referim la oameni credincioși care totuși nu au prins nici o prigoană și nu au trăit prigoane directe din partea semenilor, așa cum a fost Pavel prins, bătut, închis în temniță. Dar Pavel se referă la prigoana spirituală care este permanentă. Ea se manifestă și prin prigoana fizică. Dar prigoana spirituală este permanentă și ea crește mai ales asupra celor care vor să trăiască cu evlavie în Hristos. Doar dacă vrei să trăiești cu evlavie, doar dacă iei această decizie, stihiile întunericului se și ridică împotriva ta. Și cu cât vei înainta și persevera bătăliile și încercările vor fi mai mari. Da, încercările vor fi limitate în timp, dar vor fi urmate de altele mai mari. Deci adio gândului unei vieți liniștite pe pământ? Războiul se va întepi și războiul acesta nu CRUȚĂ, la fel cum nu l-a cruțat nici pe David, nici pe Iosia și pe nici un împărat. Mai vrei să dregi Casa Domnului? Pavel a reușit. Dar nu singur. DOMNUL a fost cel care l-a izbăvit din toate necazurile lui. Domnul ne poate izbăvi. Dar ne va izbăvi dacă vom STĂRUI în a ne încrede în El. Cum a reușit Pavel? Secretul său este descris în Filipeni 3. Pavel uita tot ce era în urma lui și se arunca spre ce este înaintea privind ȚINTĂ spre PREMIU. Și acest lucru în fiecare zi. El se avânta spre încercările care aveau să vină. Nu era defensiv căutând liniștea și pacea, ci ofensiv. A ales să accepte gândul suferinței pentru Hristos în fiecare zi. Și Domnul l-a ajutat. Și în dreptul lui Pavel nu se consemnează vreo greșeala majoră pe care să o fi făcut ca apostol. Oare nu a existat sau nu a fost menționată? Iată o întrebare foarte bună.

